

fter, men ligger i Virkeligheden paa helt andre Punkter. Der er næppe mange Grosfere i Kjøbenhavn, som ikke daglig sælge og maa sælge Kvantiteter af enkelte Vareforter til under 200 Kr. Værdi, og der foregaar paa den anden Side mangen en Butikshandel, hvorved Salgssummen kommer op over de 200 Kr. De egentlige Grosfister maa forsyne en Mængde smaaahandlende og Haandværkere med ganske smaa Kvantiteter for en Mangfoldighed af Artiklers Vedkommende, og ombendt kommer den, der f. Eks. sælger Brüsøl Tæpper og Silkefjoler fra Butik, hvert Djebtik paa Dagen op over de 200 Kr. og maa selvfølgelig have Grosfererbogerstaf, stont Forretningen i sit Væsen er en ren og stær Detailforretning. Det karakteristiske Stelnemærke falder hverken begrebsmæssig sammen med denne eller hin, altid vilkaarlig valgte Kvantitetsgrænse, ej heller vil en saadan, naar den da ikke er særdeles lav, være mulig at gennemføre i det praktiske Liv uden at gribe forstyrrende ind i hele den nuværende Udbilling. Et Forsøg herpaa vil for Groshandelens Vedkommende kun føre til, at Kunderne i største Omfang søge til Udlandets Grosfister, som ikke ere bundne til slige høje Salgsgrænser. Nuomstunder søges nemlig en Grosfist af saadanne Kunder, for hvem Vareindløbet er et Led i en Forretning, enten fordi de ville forhandle de paagældende Varer videre, eller fordi de ville anvende dem som Produktionsmidler i deres Bedrift. I begge Tilfælde maa vedkommende ifølge Sagens Natur gaa til Grosfisten, fordi denne paa Grund af sine store og direkte Indkøb kan levere Varen til den forholdsvis billigste Pris. En Detaillist er derimod en Købmand, der holder aaben Bod, og som saadan sælger til alle og enhver uden Hensyn til, hvem det er, og hvilken Brug vedkommende vil gøre af Varen. Gennemgaaende vil Detaillisten som Følge heraf væsentlig kun komme til at sælge til Forbrugere; men dette er en Konsekvens af Forholdets Natur og bør ikke, som et af Kommissionens Mindretal har forsøgt og Flertallet polemiseret imod, opstilles som en Fordring til eller Betingelse for Detailhandelens Udøvelse. Derimod kan man ombendt, hvad Flertallet ogsaa udtrykkelig har indrømmet i Motiverne, særdeles vel paalægge Grosfereren det som Pligt at vide Besked med sine Kunder, saa at han kan foretage en saadan Sigtning af disse, at de egentlige Forbrugere holdes borte og altsaa nødsages til at gaa til Detaillisterne. Paa denne simple Maade vilde Forholdet ordne sig, saa at fige, af sig selv, i nøje Overensstemmelse med det praktiske Liv.

Skulde man imidlertid anse det for ønskeligt at beholde en bestemt Kvantitets- eller Værdigrænse, saa maa dog i hvert Fald Undtagelsesbestemmelsen i § 34 — at denne Grænse ikke gælder, naar Salg sker til handelsberettigede — udtrykkelig udbides derhen, at der tilføjes: Forbrugs- og andre lign. Foreninger, Fabrikanter og Haandværkere, for saa vidt de indløbte Varer kunne finde Anvendelse i deres Bedrift, samt til Stat og Kommuner.

Hvad den i § 36 foreslaaede Prøve i Bøgføring angaar, da forekommer Indførelsen af en saadan ikke Komiteen uden Betænkelse, det bliver et Spørgsmaal for sig, om der ikke med Føje kunde fordras en virkelig fuldkommen Prøve paa Købmandsdygtighed, inden Borgerstaf kunde erhverves; men da dette Spørgsmaal ikke ligger for, kan Komiteen indskrænke sig til at bemærke, at den foreslaaede Prøve næppe i Praksis vil kunne komme til at hde den ønskede Garanti.

Endelig kan Komiteen udtale sin fulde Tilslutning til Flertallets i Betænkningen S. 149 ff. udtalte Anstrelse om det formentlig rigtige i at indføre særlige Næringsadkomster for den egentlige Agenturvirksomhed. — Om den hermed beslaegtede Mæglernering forbeholder Komiteen sig senere at fremkomme med en Udtalelse til det høje Ministerium.